

မျှော်လင့်သောစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အသံလေးနဲ့နားထောင်

(အချစ်လေးနဲ့ ဇီဝိတ (သစ်))

ကိုယ် ကတိကို လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးတတ်ဘူး နွေရိပ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ ဆိုတာ အတော်ခက်ခဲပါတယ်။ အချိန်တော့ ယူရမှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှာ ပါ။ အတိတ်က အရိပ်ဆိုးတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ဆေးကြောရဦးမှာ ပေါ့။

လနကွတ်

ဘယ်အရာမဆို လက်တွေ့ကျချင်တဲ့ နွေရိပ်ကို ချစ်လားလို့ မမေးပါနဲ့ နကွတ်။ တစ်နေ့နေ့ နကွတ် သိလာပါလိမ့်မယ်။

နွေရိပ်ထင်

အခန်း (၁)

နကွတ် ကန်ရေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ဧကရီကို ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေလေသည် ။ အင်းလျားကန်၊ ကန်တော်ကြီး၊ ပြည်သူ့ရင်ပြင်နှင့် အခြားချစ်သူရည်းစားတွေ ကျင်လည်ကျက်စားရာ နေရာမှန်သမျှ သူမ ရောက်ဖူးတာ မရှိသလောက်ပါ။ မိန်းကလေးဘက်က ချိန်းတဲ့ နေရာကို

ကိုယ်က သွားတွေ့ရတာပဲလေ။

ဒါ သူ့အလုပ်ပါပဲ။

အခုရောက်နေတဲ့ နေရာက ကန်တော်ကြီး၊ မျှော်စင်ကျွန်း ဘက်မှာ ပါ။

"ကို"

"...."

"ကို ဧကရီကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို။ ဘာပြောမှာ လဲ ဟင်။ အခုထိ ဘာမှ လည်း မပြောသေးဘူး။ ကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

ဧကရီက သူ့နောက်ကျောဘက်မှာ ရပ်နေရင်းမှ မေးလေသည် ။

"ကိုယ်တို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြရအောင် ဧကရီ"

"ဟင်"

ပြောပြီး သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ တောက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည် ။ လမ်းခွဲမယ်ဆိုတဲ့ စကားက သူ့လျှာဖျားမှာ တော့ သကာလူးထားသလိုပါ။ တစ်ဖက်လူမှာ တော့ တုန်လှုပ် ချောက်များ စွာနှင့်သာ။

"ကို ကို ဘာပြောလိုက်တယ်။ ဧကရီနဲ့ လမ်းခွဲမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ် မြန်မာလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား၊ နားမလည်ရင် ထပ်ပြောမယ်။ မင်းနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရည်းစားသက်တမ်း ဒီနေ့ပဲ ကုန်ဆုံးသွားပြီ"

ဧကရီ ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားလေတော့သည် ။ ဒီစကားကို ပြောတာ "ကို" မှ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ သူမ နားကြားများမှားသလား အိပ်မက်များ

မက်နေသလားပေါ့။ ဧကရီကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုက အခု လမ်းခွဲ
ဖို့ ပြောလာတာ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်ပါ။

ဧကရီ -

သူ မကြိုက်တာ ဘာများ လုပ်မိလို့ လဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်စရာလည်း မရှိဘဲနဲ့ ခုလိုပြောတာ။

"မနောက်ပါနဲ့ ကိုရယ်။ ဧကရီကို အခြားနည်းနဲ့ နောက်ချင် နောက်
ပါ။ ဒီနောက်နည်းမျိုးနဲ့ တော့ မနောက်ပါနဲ့ ။ ဧကရီ မခံစားနိုင်လို့ ပါ"

"ကိုယ်နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ဧကရီ၊ အတည်ပြောနေတာ။ နောက်
ရအောင် မင်းနဲ့ ငါက သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ "

"ကို"

"...."

"ကို တကယ်ပြောနေတာလားဟင်"

သူ လျင်မြန်စွာပဲ ခေါင်းညိတ် လိုက်လေလျှင် -

"ဘာဖြစ်လို့ လဲကို။ ဧကရီ ကိုယ်မကြိုက်တာ ဘာလုပ်မိလို့ လဲဟင်။
ကို မကြိုက်တာရှိရင် ပြောပါ။ ဧကရီ ပြုပြင်ပုံမယ် ကို"

"မလိုဘူး"

"ဟင်"

"မင်းနဲ့ ငါ လမ်းခွဲဖို့ ကြားမှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘူး ဧကရီ၊
ငါ့အတွက် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု အောင်မြင်ပြီးဆုံးသွားခြင်းပဲ"

သူ့စကားတွေကပဲ မြင့်လွန်းတာလား၊ ကိုယ်ကပဲ ဉာဏ်ရည် မမီတာ

လား။ ကို ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဧကရီ နားမလည်ပေ။ အလုပ်ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲ။ သူ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နှလုံးသားရေး ဘာမှ မသက်ဆိုင်ပေ။

"ကိုပြောတာကို ဧကရီ နားမလည်ဘူးကို၊ ဧကရီ နားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပဲပြောပါ။ ကို ဧကရီနဲ့ ဘာလို့ လမ်းခွဲမှာ လဲ။ ကိုပဲ ဧကရီကို ချစ်တယ်ဆို"

သူ လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိပြီး -

"မင်း တော်တော် အသေးတာပဲ ဧကရီ၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးက တစ်လုံးပြောရင် ဘယ်လောက်လို့ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပြီး ဝယ်ယူ သုံးစွဲနေရတာမှ မဟုတ်တာလေပဲ"

"ဟင်"

"ငါ့နာမည် အပြည့်အစုံက အသည်းခွဲနတ်၊ ငါ့အလုပ်က အသည်းခွဲတယ်၊ ဝင်ငွေကတော့ မိန်းကလေးဘက်က ငါ့အပေါ် အကြွေမြန်တာ မမြန်တာနဲ့ ဆိုင်တယ်။ ဈေးကတော့ အစားစားပါပဲ။ မင်းက ဈေးအနိမ့်ထဲကပါ။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ဇာတ်သိမ်းလိုက်တာ။ ဈေးမြင့်တဲ့ လူကို ငါ လက်ခံရဦးမှာ "

"ဒါဆို ရှင်က"

ဧကရီ စကားမဆက်နိုင်အောင်ပဲ ရင်ထဲမှာ နစ်ကျပ်ခဲသွားလေသည်။ ။ ဧကရီ သိထားတဲ့ သူ့နာမည်က လန့်ကွတ်။ အခုတော့ အသည်းခွဲ နက္ခတ်ဆိုပါလား၊ သူပြောတာတွေက တကယ်လား။ မယုံချင်ပေမယ့် အခုပဲ ကိုယ်က လက်တွေ့ အသည်းကွဲရတော့မှာ လား မသိပါဘူး။

"မင်း ငါ့အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါ။ နှုတ်ဆက်ပါတယ်"

"ကိုနက္ခတ်"

သူ ထွက်သွားမယ်လုပ်တော့ ဧကရီ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲထားလိုက် သည်။

"ရှင်က တကယ်ပဲ အဲဒီလိုလူစားလား"

"အတိအကျပေါ့"

ဧကရီ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့တာမို့ ရှက်လည်း ရှက်၊ ရင်လည်း နာပါ။ ဧကရီဆိုတာ ယောက်ျားတိုင်းကို အရေးပိုင်ကပ်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ။ ပျားပိတုန်းတွေ ဝိုင်းနေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မ ဝင်စားပေး၊ ကိုယ့်အထာ ကိုယ့်မာနနဲ့ ကိုယ်နေတာ။

သူနဲ့ ကျမှ -

နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး ချစ်မိသွားတဲ့ နှလုံးသား၊ ဧကရီ သူ့ကို အရမ်းချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်းလည်း နေပေးခဲ့ပါတယ်။

ခုတော့ -

"ကောင်းပြီလေ၊ ရှင်က အဲဒီလို လူစားဆိုတော့လည်း ကျွန်မ စောစောစီးစီး သိခွင့်ရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မှတ်ထားလိုက် ကိုနက္ခတ် ကျွန်မမှာ မာနရှိတယ်၊ ရှင် အသည်းခွဲလို့ ကျွန်မက အသည်းကွဲပြီးမအိပ်နိုင် မစားနိုင်နဲ့ လွမ်းဆွေးသောက ရောက်နေမယ့် မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး "

ပြောတာပါပဲ။ မခံချင်စိတ်နဲ့ စကားကို အနိုင်ပြောပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ ကိုယ် ဘယ်လောက် နေရာယူနိုင်ခဲ့လဲဆိုတာ သူမရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေက သက်သေပဲပေါ့။ နက္ခတ်လိုချင်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေး ပြီး နက္ခတ်ဖြစ်ချင်သမျှ ဖြစ်စေခဲ့တာ တော်ရုံ ဟေးလားဝါးလား အချစ်မျိုးနဲ့

လုပ်ပေးမှာ တဲ့ လား။

အတိမ်အနက်ကို -

နက္ခတ်သိနေတာမို့ လုံလောက်ပြီဆိုပြီး ဖြတ်လိုက်တာပဲလေ။ အဲဒီ အတွက် ကိုယ်က တန်ရာတန်ကြေး ရပြီးသားပါ။ သူ့အလုပ်ကိုက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကို ချိုးနိုင်မှ အသည်းခွဲနိုင်မှ ပိုက်ဆံရမည့် အလုပ် အသည်းခွဲသည် လို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်စရာမလိုဘဲ အလုပ်အပ်သူက ကိုယ့်ဆီကို အလိုလို ရောက်လာကြတာပဲ မဟုတ်လား။

"ဒီမှာ ကိုနက္ခတ်"

"....."

"အသည်းခွဲရတာ ရှင့်အလုပ်ဆိုရင် ရှင်လည်း ဆုတောင်းပေါ့။ ဝဋ်မလည်ပါစေနဲ့ လို့ "

"အဟွန်း"

"ရှင် ဒီလိုအသည်းခွဲခဲ့တာ ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ"

"ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထည့်တဲ့ အတွက် မှတ်မထားမိဘူး"

ဧကရီ နှုတ်ခမ်းကို မှဲပစ်လိုက်ပြီး နက္ခတ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ နက္ခတ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဧကရီကတော့ ရှင် ဧကရီကို မှတ်မိနေအောင် လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးခဲ့ပါရစေ"

နက္ခတ် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားလေသည် ။

"အဲဒီလက်ဆောင်က ဘာလဲဆိုရင် "

"ဖြန်း"

နက္ခတ် ပါးတစ်ဖက် ပူသွားလေတော့၏။

"ဖြန်း"

နောက်ထပ်ပါးတစ်ဖက် ပူသွားပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဧကရီက သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားလေပြီး။

ဧကရီ -

သူ မမြင်နိုင်တဲ့ အရပ်ကိုရောက်မှ ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးမိတော့သည် ။
သူ့အချစ်ကို ယုံပြီး ဘဝကို ပုံမပေးမိတာ ဧကရီကံကောင်း သွားတာပေါ့ ။

နက္ခတ် -

အသည်းခွဲနက္ခတ်တဲ့ လား။ ဧကရီ သူ့ကို တကယ်ချစ်ခဲ့မိတာပါ။ ကိုယ့်အသက်နဲ့ ထပ်တူ ချစ်တယ်လို့ တောင် ပြောလို့ ရသည့်အထိ ချစ်ခဲ့တာလေ။ အခု ကိုယ်အလှည့်စားခံလိုက်ရတာ သိလိုက်ရတော့ မာနက အညံ့မခံ၊ စကားနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့မိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တော့ တဆစ်ဆစ် နာကျင်ခြင်းများ နှင့်ပေါ့။

နက္ခတ်ကတော့ -

ပါးကိုပွတ်ဖို့ ထက် ဖုန်းစခရင်နံကိုသာ ပွတ်၍ နံပါတ်တစ်ခုကို ခေါ်လိုက်ကာ -

"ကိုမောင်မောင်"

"-----"

"ကျွန်တော့်တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီ။ အခုပဲဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လောက်အထိနာတယ် မနာဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျား စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ဗျာ

"

"....."

"အဟား အပိုဆုချရင် ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။
ဘယ်လောက်ဆုချမှာ လဲ"

"....."

"ခင်ဗျား သဒ္ဓါသလောက်ပေါ့ဗျာ။ တန်ရာတန်ကြေးက ပြီးပြီပဲဟာ၊
အလုပ်အပ်တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"....."

"ဗျာ ... နောက်တစ်ယောက် ဟုတ်လား။ ဟာ လက်ခံမှာ ပေါ့ဗျာ။
ကျွန်တော့်နာမည် အသည်းခွဲနကွတ်"

နာမည်ကိုကျတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မရွတ်ချင်ဘဲ နကွတ်လေးနတ်အောင်
တစ်ခွန်းချင်း ခေါ်ပြလိုက်သည် ။

"...."

"Ok Ok ဒါဆို မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ဘယ်ကိုလာလိုက်ရမလဲ"

"...."

"Ok ဒါပဲနော်"

ဖုန်းချပြီး နကွတ် ကျေနပ်စွာနှင့် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ နာမည်က အသည်း
ခွဲနကွတ်။ အလုပ်က အသည်းခွဲသည် ။ ဒီအလုပ်က သူ့ အတွက် အ
သက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်လို့ ပြောလို့ ရသည် သာ။

အခန်း (၂)

"ရော့ သုံးသိန်း၊ ဒါ မင်းအတွက် အပိုဆု။ မင်း သိပ်တော်တယ် အသည်းခွဲနကွတ်။ မင်းနာမည်ရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို `မင်း အခုထိ ထိန်းနိုင်တာ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးကွာ"

နကွတ် အပိုဆုဆိုတဲ့ ငွေသုံးသိန်းကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီအလုပ်က ငွေရေးကြေးရေး အရင်းအနှီးမရှိဘဲ အမြတ်အစွန်းတွေ အသားတင် ကျန်ခဲ့တဲ့ အလုပ်လေ။ ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွေ့တော့လည်း ကိုယ်က သိပ်ပြီးငွေကုန်ခံသူ မဟုတ်ပေ။

အစပိုင်းမှာ ကိုယ်က အကုန်ခံရရင်တောင် ရည်းစားဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာနဲ့ သူတို့ ပဲ အကုန်ခံသူတို့ ပဲ လက်ဆောင်တွေ ဝယ်ပေးတာက များပါသည်။

"အပိုဆုဆိုတော့ ဆောင်းဦးလှိုင်ဆိုတဲ့ သီချင်းပေါ့"

နကွတ် နောက်တောက်တောက် ပြောပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။

"ဧကရီကို လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းအတွက် အခက်အခဲတော့ ရှိခဲ့မှာပေါ့။ အဲဒါတော့ မင်းဝန်ခံရမယ်။ အဲဒီမိန်းမ သိပ်မာနကြီးတာကွ၊ သူ့ကို စွဲလန်းမိတဲ့ ငါလည်း ဘဝမပျက်ရုံတမယ်နဲ့ အခုထိ ခံစားနေရတုန်းပဲ"

"ဝန်ခံပါတယ်။ အစပိုင်းမှာ တော့ သူ့ကို ချဉ်းကပ်ရတာ မလွယ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်ပြာ ဉာဏ်ဝါ အကု"

နံထုတ်သုံးရတာပေါ့ဗျာ"

နက္ခတ်က အောင်ပွဲခံသူမို့ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်နဲ့ ပြောလေသည်။ တစ်ဖက်သား ဘယ်လိုခံစားရမလဲ သူမသိ။ ဘယ်လောက် လောင်ကျွမ်းသွားလည်း သူနားမလည်။ သူ့အလုပ်အောင်မြင်သွားရင် ငွေရတာပဲ၊ သူ သဘောကျ နှစ်သက်သည် လေ။

"ကဲ... ပြီးခဲ့တာကို ထားလိုက်ပါတော့"

ပြောပြီး ကိုမောင်မောင်က သူနှင့်အတူ ပါလာသူကို လှည့်ကြည့်ကာ

-

"ကိုဇေလတ်"

"ဗျာ"

"ခင်ဗျားတွေ့ချင်တဲ့ အသည်းခွဲနက္ခတ်က သူပဲ။ ခင်ဗျား အလုပ်အပ် မယ်ဆိုတာ သူနဲ့ ပြောပေတော့ဗျာ"

ကိုဇေလတ်ဆိုသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ -

"အစ်ကို အပ်မယ့်အလုပ်ကတော့ ကြေးများ တယ် နက္ခတ်။ မိန်းက လေးရဲ့ နာမည်က မြသဉ္ဇာနွယ်တဲ့ ၊ သူက အရမ်းမာနကြီးတယ်။ မာနကြီးရလောက်အောင်လည်း ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားတွေကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်းနှီးဆက်ဆံတာ ရှိတယ်။ အခြားအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပက်ပက်စက်စက် ပြောတာ၊ အခုငါလည်း ပက်ပက်စက်စက်ကြီးကို အပြောခံလိုက်ရတာ"

"အဲဒီတော့"

"အဲဒီတော့ ငါ သူ့ကို နာကြည်းတာ၊ သူ့ဘဝပျက်သွားတာကို မြင်ချ

တယ်။ သူ့ဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားတာကို ငါမြင်ချင်တယ်ကွာ"

"Ok သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့ သူ့စရိုက်ကိုသာ ပြောပြရဦး"

ကိုဇေလတ်က အတက်ချီကေ့စ်ရဲ့ သေတ္တာခလုတ်ကို နှိပ်၍ ဆွဲဖွင့်ကာ ဓာတ်ပုံသုံးပုံကို ထုတ်ယူပြီး နက္ခတ်ဆီသို့ ကမ်းပေးကာ -

"ဒါ မြသဇ္ဇာနွယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပဲ နက္ခတ်။ သူက သူကိုယ်တိုင် ထက်မြက်သလို သူများကိုလည်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေမှ သဘောကျတာ။ သူ အကြိုက်ဆုံးအရောင်က အနက်ရောင်။ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ပန်းသွားမပေးမိစေနဲ့ ။ သူက ပန်းမပန်တတ်ဘူးကွ။ ဘယ်ပန်းကိုမှ မပန်တာ"

"ဪ"

"သူက မားကက်တစ်ခု ထောင်ထားတယ်။ မားကက်က"

ကိုဇေလတ်က မားကက်နာမည်ကိုပြောပြပြီး -

"ဘိုးဘွားပိုင် အမွေတွေနဲ့ သူက အရမ်းချမ်းသာတာကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားတယ်။ အဲဒါကြောင့် တော်ရုံလူကို အထင်မကြီးတာပေါ့ ။ မားကက်က ရှယ်ယာဝင်ကလည်း သူ ဦးဆောင် ရာနောက်မှာ ပုတ်သင်ညို လုပ်တဲ့ သူတွေချည်းပဲ"

"ဟား ... ခင်ဗျားကလည်း ပြောနေလိုက်တာ။ ကျွန်တော့်ကို အသံကြားရုံနဲ့ အရှိန်နဲ့ ဖျားအောင် လုပ်နေသလိုပဲ။ မဖျားပါဘူးဗျာ။ သူ့ဘာသာသူ ဘာတွေ ဘယ်လောက်ထက်ထက် နှလုံးသားရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ အသည်းခွဲနက္ခတ်လေ။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ရင် ကျားကနေ ကြောင်လို လက်သည်းဝှက်တတ်သွားစေရမယ် ဟား ဟား ဟား"

မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် နတ်က အဲဒီလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ယ် ယုံကြည်မှုရှိသူပါ။ အာမခံရဲသည် ။ ရဲလောက်အောင်လည်း သူက ရုပ်ချောပြီး အပြောကြွယ်သူ၊ အသားက ဖြူဖွေးဖွေးမဟုတ်ပါပဲ အဝါရောင်နောသည့် ဝါညက်ညက်နှင့် ယောက်ျားချင်း မနာလိုစရာ ကောင်းလောက်အောင် ချောမောသူပါ။

ဒါ သူ့ရဲ့ ပါရမီကံပါပဲ။

အချို့က ကိုရီးယားမင်းသားလေးတဲ့ ။ တင်စားကြတာလေ။ အရပ်က ငါးပေနဲ့ ခုနှစ်လက်မ၊ ဘော်ဒီကဖြောင့်၊ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ နီထွေးထွေးနှင့် မိန်းကလေးတွေအကြိုက် မိန်းမချော ချောသူပါ။ အပြောကလည်း ကြွယ်သည် လေ၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်း ကောင်းသူ၊ ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ မိသားစုဘဝ မလှပတာကျတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင် မမြင်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။

"မင်းကို ငါက အသံကြားရုံနဲ့ ဖျားအောင် တမင်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး နတ်၊ ချဉ်းကပ်ရမှာ မလွယ်လို့ သိအောင်ပြောပြတာပါ"

"ဟုတ်ပါပြီး ကြေးကတော့ ကိုမောင်မောင်ပြောထားပြီးရောပေါ့"

"သိပြီးပါပြီ၊ မြသန္တာနွယ်ကို ချဉ်းကပ်ဖို့ က ခက်ခဲတော့ သူများ ထက် ငါပိုပေးမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အချိန်တွေ ကြာနိုင်တယ်။ သူကလည်တော့ မင်း နောက်တစ်ယောက် အလုပ်အယူရှိရင် လက်ခံလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ လှေနံနှစ်ဖက်နှင်းလို့ မရဘူး၊ အဆင်ပြေရင် သူက မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်နေမယ့် မိန်းမမျိုးကွ"

"စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အာမခံတယ်။ ခြောက်လထက် အချိန်မပိုစေရဘူး"

"ဟုတ်တယ် ကိုဇေလတ်။ အဲဒါကိုတော့ ယုံကြည်လိုက်။ အသည်းခွဲ

နက္ခတ်ကို ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်တယ်ဗျာ"

ကိုမောင်မောင်နဲ့ ကိုလတ် ကျေနပ်သော အပြုံးတွေနှင့်ပါ။ သူတို့ က အသည်းကွဲဖူးသူတွေဖြစ်ပြီး နက္ခတ်က အသည်းခွဲကြမ်းသူ၊ ဒီတော့ အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် အလုပ်အပ်သူနှင့် အလုပ်ရက်သူ ဖြစ်သွားကြ သည် သာပေါ့။

နက္ခတ် -

ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်လိုက်သည် ၊ မြသန္တာနွယ်တဲ့ ။ မျက်လုံးတွေကို က မာနရောင်တောက်နေတာ၊ ဆံပင်ကို အပြောင်သိမ်းထားလို့ လူကြီး ဆန်တယ်ထင်ရပေမယ့် ခေတ်မီတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့် သူမအ လှက ရဲရဲတောက်နေသည် သာ။ ဘယ်လောက်ပဲ သူမ ထက်မြက်ပါစေ။

နှလုံးသားရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နက္ခတ်က မာယာကျွမ်းသူမို့ သူမက သားကောင်ဖြစ်ပေဦးတော့။

"နက္ခတ်"

"-----"

"ရော့ ဒီမှာ စရန်ငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်။ ကျန်တာတော့ မင်းရဲ့ အဆင်ပြေမှု မပြေမှုအပေါ် မူတည်ပြီးမှ ထပ်ယူပေါ့"

"Ok ကျေးဇူးပါဗျာ"

"မင်း အမြန်ဆုံး အောင်မြင်ပါစေလို့ တို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ် နက္ခ တ်"

နက္ခတ် မျက်ခုံးကို ဖုံးနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖူးခနဲ မှုတ်လိုက်ပြီး ရယ် လေသည် ။ ပြီး ပိုက်ဆံတွေကိုယူပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့

ထည့်လိုက်ရင်း -

"အချိန်ခြောက်လထက်ကျော်ရင် ခင်ဗျားပေးတာထက် ကျွန်တော် နှစ်ဆပြန်လျော်မယ်"

အခန်း (၃)

ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ နှစ်ဆယ့်သုံးသိန်းပါလာသည် မို့ နက္ခတ် အိမ်ကိုပြန်လာတာ လေချွန်တမြေနှင့်ပါ။ သူ့အတွက် ငွေရှာရတာ မခက်တော့ပါဘူး။ အရင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်ပညာရေးအတွက် ညီလေးအတွက်ဆေးဖိုး။ ဖေဖေကလည်း အလုပ်မလုပ်၊ အရက်ပဲ သောက်နေတာ မို့ ရှိတာတွေ တက်တက်ပြောင်ခွဲရသည့်ဘဝပါ။

မေမေဆိုတာ မရှိကတည်းက -

ဖေဖေလည်း အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်ပြီး ဘဝပျက်ခဲ့ရတာလေ။ ဒါပေမဲ့ သားတွေအပေါ်မှာ တော့ ဖခင်ပီသခဲ့သူပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ မူးနေနေ သားတွေကိုတော့ သူများ စေ့စေ့ကြည့်တာပင် မခံချင်ဘူး။ နောက်တော့ ဖေဖေလည်း လေဖြတ်ပြီး လေငန်းဖြစ်သွားလိုက်တာ အခုတော့ ဂီလာနတစ်ယောက်ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ -

နက္ခတ်တို့ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲ။ ဦးလေးရှိနေလို့ သာ နက္ခတ်ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ နက္ခတ် ငွေရှာနိုင်ပြီလေ။ မတရားတာ တရားတာထား ငွေရဖို့ က အဓိက။ ဖေဖေနဲ့ ညီလေးအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ၊ စားဝတ်နေရေး။ ဒါတွေ အဆင်ပြေဖို့ က အဓိကပဲလေ။

"ကိုဝင်းလွင် ... ကိုဝင်းလွင်"

"...."

"ကိုဝင်းလွင်"

ဒေါ်မမဇော်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် နက္ခတ် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ။ ဒေါ်မမဇော်က နက္ခတ်ရဲ့ ဦးလေးအငယ်ဆုံး ဦးမင်းထင်ရဲ့ ဇနီးပေါ့။ ဒေါ်နဲ့ မောနဲ့ ခေါ်ပုံထောက်တော့ ဘာပြဿနာ ရှာဦးမလဲလို့ နက္ခတ် ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

"ကိုဝင်းလွင်"

"ဟေ့ ... အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ ဘယ်သူလဲ။ ဒါ ငါးစိမ်းတန်း မဟုတ်ဘူး။ ။ ငါ့ကို တွေ့ချင်ဝင်လာခဲ့"

ဦးလေးအသံက အာလေးလျှာလေးနှင့်ပါ။ မူးနေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ။

"ရှင့်ကို တွေ့ချင်တာတော့အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် ညစ်ပတ်၊ လူမမာဇော်နဲ့နေတဲ့ အိမ်ထဲတော့ မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ကိုဝင်းလွင် အပြင်ခဏလောက် ထွက်ခဲ့ပါ"

"အံ့မယ် .. နင်က ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေရအောင် ဘာလဲ။ တွေ့ချင်ရင် တွေ့ချင်တဲ့ လူကလား၊ ငါကတော့ မလာနိုင်ဘူးဟေ့ မူးနေတယ်"

"ဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ၊ သားကြီးရေ သားကြီး"

ဒေါ်မမဇော် နောက်သို့လှည့်ပြီး သူ့သားကိုခေါ်ကာ-

"ငသွေးကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟင်"

ငွေ့ဆိုသောကြောင့် နက္ခတ်အကြည့်က ထက်မြက်ဇော်ဆီသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ။ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ သွေး သူတို့ အိမ်ဘက်ကို သွားပြန်ပြီ။ ဇော်ကသွေးကို ဆွဲခေါ်လာတာ တစ်ခါတည်းပါ။ နက္ခတ်စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ သွေးက ပိုလီရိုရောဂါသည် လေးပါ။ ဒါကို အတင်းဆွဲခေါ်နေတာ။

"ဟေ့ကောင် လာစမ်း"

"လာလို့ ပြောနေတယ်နော်"

"အ အိ"

ဇော်ဇော်ဆွဲခေါ်နေတော့ သွေးက အအ အိအိနှင့် တစ်ခုခု ပြန်ပြောနေချင်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမပြောနိုင်ရှာဘူးလေ။ သူ့လက်ကိုသာ တတ်အားသမျှနှင့် ရုန်းနေပုံပါပဲ။

"ဟေ့ကောင် .. ငါ လုပ်လိုက်ရ သေတော့မှာ ပဲ"

"အ အိး"

"ဟာ"

ဇော်ဇော် သွေးကို ဆွဲခေါ်နေရာကနေ ရပ်သွားပြီး သူ့ခြေထောက်တွေကို သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး ဘောင်းဘီကို ပေါင်ကနေ မတင်မလို လုပ်လေသည်။ ။

"ခွေးကောင် ရှူးတွေပန်းချတာ ငါ့ကိုပေကုန်ပြီ။ လူကဖြင့် အသက်က ဖင်ဆောင့်ပြီး သေတော့မယ်။ အခုထိ စည်းကမ်းမရှိဘူး။ ကဲကွာ"

"အ"

"ကဲကွာ"

"အ အီး"

"ဟေ့ကောင် ဇော်ဇော်"

နက္ခတ် ရပ်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။ ကိုယ့်ညီလေးကို ရိုက်နေတာ ကိုယ့်အသားတွေပါ နာကျင်လာသလိုပါပဲ။

"မင်း... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ရိုက်နေတာလေ၊ မင်းမမြင်ဘူးလား"

"မြင်တယ်၊ ဒီလိုမသန်မစွမ်းကို မင်း ရိုက်ချင်တိုင်းရိုက်နေတာ မင်းမှာ လူစိတ် မရှိဘူးလား။ ဆွဲခေါ်လာတာကိုက ညှာတာစိတ်မရှိ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို ဆွဲခေါ်နေသလိုပဲ"

"ဘာထူးလဲ မင်းညီက တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာထူးလဲကွ"

"ဟ.. လူကလူ၊ တိရစ္ဆာန်က တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ လူနဲ့ တိရစ္ဆာန်ကို မခွဲခြားတတ်ဘူးဆိုရင် မင်းလည်း တိရစ္ဆာန်ပဲ"

"ဘာကွ"

"သားကြီး"

သူတို့ ဆီသို့ လျှောက်လာတဲ့ ဒေါ်မမဇော်ရဲ့ ခြေလှမ်းအကဲကြောင့် ဝတ်ထားတဲ့ ထဘီသာ အသားမခိုင်းရင် ကွဲသွားလောက်တာ အသေအချာပါ။

"ဒီမှာ နက္ခတ်"

"ပြော"

"နင့်ညီကို နင်တို့ ထိန်းမလား၊ တို့ အိမ်ဘက်မလာအောင် ငါလုပ်ရမလား ပြော"

"ကို အ"

သွေး သူ့ကိုခေါ်တာ ကိုတစ်လုံးတော့ ပီပါသည်။ ။ လိမ်ဖယ် လိမ်ဖယ် နှင့် သူ့ခါးကိုလာဖက်ပြီး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနှင့်ပါ။

"ထိန်းတော့ ထိန်းနေတာပဲ။ လူကြီးတွေအလစ်မှာ ထွက်ထွက်သွားတာ။ နေစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်ညီလာတော့ အန်တီဇော်တို့ အိမ်ဘက်ကမြေကြီးတွေ ပဲ့ထွက်သွားသလား။ ပြိုကျသွားသလား အိမ်ထဲကိုဝင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီလောက်ကြီးကျယ် မနေစမ်းပါနဲ့ "

"ကြီးကျယ်ရမယ်တဲ့ ။ မြေကြီးပဲ့မပါပေမယ့် အခုပဲ သစ်ခွပန်းတွေ ခူးပြီး ခြွေလာခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို နင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲပြော"

သွေးက သူ့ခါးကို တင်းတင်းဖက်ထားပြီး ငိုပဲငိုနေတော့သည်။ ။ သွေးအသက်က ၁၈နှစ်။ လူပျိုဆိုပေမယ့် မသန်မစွမ်း စကားကမပြောတတ်၊ ဉာဏ်မမီသူတစ်ယောက်လေး ကလေးလိုဖို့ ဒီပန်းတွေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ် တန်ဖိုးထားရတယ်ဆိုတာကို သူ ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။

"အန်တီဇော်ပန်းက လူလောက်ပဲ တန်ကြေးရှိသလားဗျာ။ ဘယ်လောက်တန်လဲပြော။ ကျွန်တော် လျော်မယ်"

"အံ့မယ်"

ပြောရင်း နက္ခတ် ကျောပိုးအိတ်ဇစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့ ... တန်ကြေးဆိုတာ တန်ဖိုးထားသူရဲ့ အပေါ်မှာ မူတည်တာ။ ငါ့အတွက်က တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရဘူး နားလည်လား"

"နားမလည်ဘူးဗျာ။ ရော့ လျော်ကြေး၊ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ပိတ်တော့"

နက္ခတ် တစ်သိန်းအုပ်နှင့် ဒေါ်မမဇော်ရင်ဘတ်ကို ပစ်ပေါက်ပြီး သွေးလက်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့တော့ -

"ဟာ ... ဒီကောင် တောက်"

"ကြည့်စမ်း ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ"

ဒေါ်မမနဲ့ ထက်မြက်ဇော် ဒေါသဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့တော့သည် ။ ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် နက္ခတ်ကိုကျတော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဘာမှ မလုပ်ရဲကြပေ။ မလုပ်ရဲဆို နက္ခတ်က မဟုတ်မခံ၊ သူချရင် ကိုယ်ပြန်စော်တတ်တာလေ။ ဒါကြောင့် ... ရွံ့ကြောက်ဖြစ်နေကြတာ။

ပြဿနာမရှာဘဲလည်း မနေနိုင်ကြတာ။ နက္ခတ်တို့ မိသားစုကို ဒီခြံထဲကနေ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားစေချင်ကြတာပါ။ ဒေါ်မမဇော်ရဲ့ ယောက်ျားက နက္ခတ်ဦးလေးဆိုတော့ မကင်းရာမကင်းကြောင်းနဲ့ ကိုယ့်ခြံထဲမှာ ပဲ သူတို့ ဦးလေးက အိမ်ဆောက်ပေးထားတာလေး ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ့။

ဒါကို မကြည်ဖြူပေမယ့် -

ယောက်ျားကို မပြတ်နိုင်တော့ မကြည့်ချင်မြင်လျက်သား ဖြစ်နေရတာပါ။

"လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ စော်ကားသွားလိုက်တာ။ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမသား။ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းတာ ဘယ်တော့ သူများသတ်ပစ်တယ်ကြားရမလဲ မသိဘူး"

"ကဲပါ မေမေရယ် ... ကျိန်မနေနဲ့ တော့၊ သူ့ကိုဆုံးမခွင့်ရှိတဲ့ သူတွေက သူ့ထက်ဆိုးနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဖက်ပြောနေရင် ကိုယ်တွေပါ

သိက္ခာကျတယ်။ ပြောမနေနဲ့ တော့"

ထိုစကားသံတွေကို ကြားနေရပေမယ့် နက္ခတ် လှည့်မကြည့်တော့
ပေ။

ကိုယ်ကလည်း လေကုန်ခံပြီး သူတို့ နဲ့ စကားကို မပြောချင်တာ တ
ည့်တည့်တိုးနေလို့ သာပေါ့။

"ဦးလေး"

နက္ခတ် အိမ်ပေါ်ကိုတက်သွားတော့ ဖေဖေက အိပ်ရာထဲမှ အိပ်ပျော်
နေပြီး ဦးလေးက သစ်သားကုလားထိုင်ကို မှီ၍ ငုတ်တုတ်အိပ်ငိုက်နေသည့်
ဟန်။

" ဦးလေး"

"အ အ အိ"

"ဟာ ဘာလဲကွာ၊ ဘယ်သူလဲ"

သွေးက စောင့်မည်း နရွဲနဲ့ သွားပြီး ဦးလေးကိုယ်ကြီးက ဆွဲလှုပ်လေ
မှ ဦးလေး မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ပွတ်သပ်ကြည့်ကာ -

"အင် ... ဟင် နက္ခတ် ပြန် လာပြီလား"

"ပြန် လာပြီ"

နက္ခတ် ဂျာကင်ကို ချွတ်ရင်း ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံနှင့် ပြောလိုက်
သည် ။ ဟိုဘက်က ဒေါသ ဒီဘက်ကို ကူးစက်ပြီး ပါလ တယ်ပဲပြောပါ
တော့။

"ဦးလေးနော် တစ်ခါတလေ သောက်တာမို့လို့ ပြောတော့ မပြောချင်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သွေးကိုတော့ ကြည့်မှ ပေါ့ဗျ။ အခု ဟိုဘက်သွားလို့ အရိုက်

ခံလိုက်ရပြီ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

"အခုမှ ဟေ လုပ်မနေနဲ့ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်မမဇော်နဲ့ ကျွန်တော် အခု
ပဲ ပြဿနာတက်လာတာ"

"ဟိုက်"

ဦးဝင်းလွင် သူနဖူးသူ ရိုက်လေတော့သည် ။ ဟုတ်သားပဲ သူ သွေး
ကို မေ့သွားတာ ရယ်လို့ ပေါ့။
